

зореца се виждаше космата глава на Черно, очаквайки съ нетърпение своя другарь. То сѣдеше мирно, като че ли добръ разбираше, че Петърчо е занятъ съ сериозна работа и само на рѣдко повдигаше върховетѣ на своитѣ космати ушички, прислушвайки се къмъ страннитѣ звуци, които долитаха до него отъ училището.

Така се започна за Петърчо пързия день съ неговото училище. Какъ се връщаше отъ училището въ къщи той весело подсвиркваше и си напѣваше „А а а - м - м - а - а!“ Черно вървѣше наредъ съ него и важно тоглеждаше на страна, като че ли искаше да каже: „Видите ли ни какъ сме ние сега? Ходимъ въ училище да се учимъ“.

Прѣвелъ: Г. Костакевъ.

